

NÉHÁNY JELLEGZETES HOLD

A holdak
rejtélyes életű gömbök,
Úgy hírlík,
lakóik sohase voltak szerelmesek,
lakóik
sohase voltak szervesek,
lakóik
állítólag nem is léteztek sose...

Nos ,este
mégis feltámad nagyon sok mese,
ha alszom,
alvóholdam lakói körülállnak,
kinevetnek
s a lelkem meghűlt gömbökben száll tovább
lakatlan
holdakra hozni változást,
de itt is
csontok és kagylók a porban felejtve,
és szörnyen
lefogyva enni kérnek ittfelejtett, sárga gömbkutyák,
sok szép hold
belső falán ilyenkor könny fut át,
porukból
ópium képződik, s eladják

egy másik
holdnak, ő meg tovább nekem,
és aztán
együtt élvezzük holdas estélyeken,
mikor hét
sötét alak oson a lépcsőházban fölfelé,
kezükben
távcső, a távcsőben sárga női szem...

holdfényben
mindenki hold, és a hold az mind ilyen:
unalmas
estéket tölt a nyári égen,
minden hold
felszínén feltűnnek gúnyos, csúnya macskák,
az öreg
nőstények még Paul Verlaine-t siratják,
a lábuk
sárgára karmol sok-sok felhős estét...

Az esték
a holdakra néző sötét tekintetek.
A holdak
holdak maradnak és mindig keringenek.

1982. aug. 23. – dec. 1.

NEM VAGYUNK EGYEDÜL

Ha kezedet belenyújtod az éjszakába
Nedves, puha szálak tekerednek rá
Nedves, puha szálak érnek hozzá
Kezedet sóhajtozva húzzák.

Oda se figyelnél nappal, megmosakodnál
Hihetetlen, hogy az este milyen más
Hihetetlenül bonyolult lények
Találkahelye lesz a lélek.

Esténként kavarnak a holdak, a spermák
A modern és ősi bádögűrhajók
Ütött-kopott tornyukban csonthúvös
Szelek borzolja az őr haját...

Nem vagyunk egyedül meggörbült tereinkben
Nedves, puha szálak tekerednek ránk
Nedves, puha szálak, élőlények
Lelkünk gömbjét becsavarogják.

1982. aug. 30.

AZ IRRACIONALIZMUS UTOLSÓ ÉJSZAKÁJA

Ott voltunk százan – vagy kétszázan, mondjuk –
Körülálltuk a ledöntött Éjszaka-szobrot,
Csöndben
Körülálltuk a ledöntött Éjszaka-szobrot.

Még ma sem tudom, hogy mit vártunk akkor,
Mellettünk visszhangzott a komor Litánia Kórház:
„Könyörgünk érte Hozzád...
Könyörgünk érte Hozzád...”

Én ott álltam hátrább, a kórházfalnál,
Odaszédelt az éjjeliőr a Fátyolgyárból,
Morgott,
Hogy hány ezren jöttek volna máskor...

Bólintottam, hallgattam – hátha lesnek –
Az úttest alatt locsogtak a ciszterna-majmok,
Csak az óvatlant
Súgják be az apró ciszterna-majmok.

Egyébként fölnéztem és vállat vontam.
A Ráció-csillagkép most kirajzolódott,
Ma így,
Holnap talán másként alakulnak a dolgok.

1982. szept. 1. – 1983. ápr. 5.

VÖRÖS BETŰS TÁBLA A KERTBEN,
AMIT CHARLES DARWIN NEM BIZTOS,
HOGY ÉSZREVETT

Vigyázz, a kert a hídon túl már dzsungel.
Arra vesznek el a legvakmerőbbek.
Változnak liánná, tigrissé, kővé,
S nem gondolkoznak a kert titkáról többet.

A dzsungel fölött egyre több a füstcsík,
A földben tőzegrétegek pihennek...
Vigyázz, ha kétlábú jön a dzsungelből,
Fuss el – a húsából nem szabad enned!

1982. szept. 24.

A HATÁRFOLYÓNÁL JÖVENDŐ
KEDVESEMMEEL

Ketten a lehajló ágak között
Két lány nyelv szavait ejtve
A lehajló ágakat félrehajtva
Járnak a lehajló ágak között

Kígyókban dús a túlparti terep
Mert él ott egy gonosz asszony
Minket vár, hogy ereinkbe kússzon
És lehülve ott töltse a telet

Az innenső parton viszont ketten
A lehajló ágak között halkán
Két lány nyelv, mindkettő gazdag a halban
Ilyen folyóhoz érkezünk ketten

1982. szept. 27. – nov. 7.

A PARTON

Hajnalban felriadtam: többször csobbant a víz,
Egy nagy hüllő a közelben partra mászott,
A parton szuszogott, aztán visszacsoszant.

A folyóban különben régi csillagok
látszanak éjjel... és egy-két egészen új.
És most ez a hüllő, ki tudja honnan...

A folyó a reggeli napsütésben
nagyon széles volt, fecskék szálltak fölötte, és
a túlparton egy város – a fű benőtte.

1982. okt. 9.

K É S Ő K Ö Z É P K O R

– *ha negyvenéves koromban halok meg* –

7999 éve fekszik;
Most Krisztus után tízezer van.
Bebalzsamozva fekszik a sötétben...

A sír egy elfalazott pincében van,
A szomszéd pincében boroshordók,
A hordók fölött egy szomorú kocsmá...
Vendég alig van. Csak néhány idegen
mert az itteni emberek igen babonásak.

A kocsmáros új ember itt, semmit sem ért,
Szétnéz a pincében, dűnnyög magában,
Már hallott ezt-azt... de semmit sem ért.

1982. okt. 31.

DEKADENS ÍRÁS A KÉSŐ KÖZÉPKORBÓL

Amikor még ők lakták a várost
nem voltak sírok még a belső udvarokban.
Most a belső udvarokban egy-egy sír lapul
s a halottak mellett néhány kedves tárgy is ott van –

Volt egy patak, tíz méter széles. Átfolyt
a városon mikor még itt éltek ők is.
Ma már a víz kevés és piszkos. Feljebb a hódok
gátat építettek, és a gátat őrzik –

Ötszáz kút volt s kávájukon keresztül
a Városisten átbukott – sok kút azóta száraz –

az új városlakók is emberek, de másképp:
furcsán, jajongva ásnak ki egy-egy ősi tárgyat.

1982. nov. 1.

A PESTISES RUHÁK ELÉGETÉSE

Este. A város sóhaja egy csoport.
A városkapun át szekerekkel és füstölőkkel
kivonulnak.

Este. A Duna melletti régi város
lakói házaikba mennek –
a padlásról látszik a nagy, délkeleti síkság.

Éjjel. A máglya a falakig világít.
– Istennek hála, meggyúlt! – és fölnevet valaki a házban
vagy három szinttel a tömlöcök fölött.

Hajnal. A Városháza pincebörtönében
érezem, hogy túl vagyok a lázon. És kint a máglyán
a falakon túl égnék az utolsó pestises ruhák.

1982. nov. 9.

A TÚLVILÁGHOZ FŰZŐ
ELLENTMONDÁSOS VISZONY

A mező fölött nagy körökben a szél
varjútollakat cipel, a jóllakott macska
komoran int – a mezőt
egy csapat mérnökszolga lepi el,

estig mérnek, éjjel aztán lassan
egy nagy gyár képződik a tájon.
A gyárban homályos fémtálcákat
készítenek majd, hogy kedved teljen

bennük, ha poharat emelsz le
róluk, miközben lakásod szobáit
birtokába vonja okkultista
társaságod, az ész összes szabályát

káromolva. Ilyenkor éjjel szinte
üres a gyárad: csak a gyári macska
líheg, mert a varjú mérgezett volt.
Így végzi minden gonosz kicsi állat.

1982. nov. 16–17.

A MEGTISZTULÁS

„Három szerzetes – így üzenté Isten –
Buda hegyeiből leereszkedik,
a pestist túlélő várost megszemlélik,
és T. Gábort, a festőt megkeresztelik...”

Így végződött egy könyv – és nem folytatta senki,
felvitték hát egy elzárt egyetem-toronyba,
hol megbújhat egy-egy rég elfeledett tanszék,
szétágaznak okkult, elmúlt tudományágak,
az ágakon rügyek... s egy reggel kipattannak:

„...a toronyablakig – hol száz év óta semmi –
fehér cica kúszik és látják beosonni,
a toronyablakon kimenekül egy varjú,
a toronyszobából kikukkant Csipkerózszi.”

1982. nov. – 1983. ápr. 8.